

KAMIŃSKI

ALEKSANDER

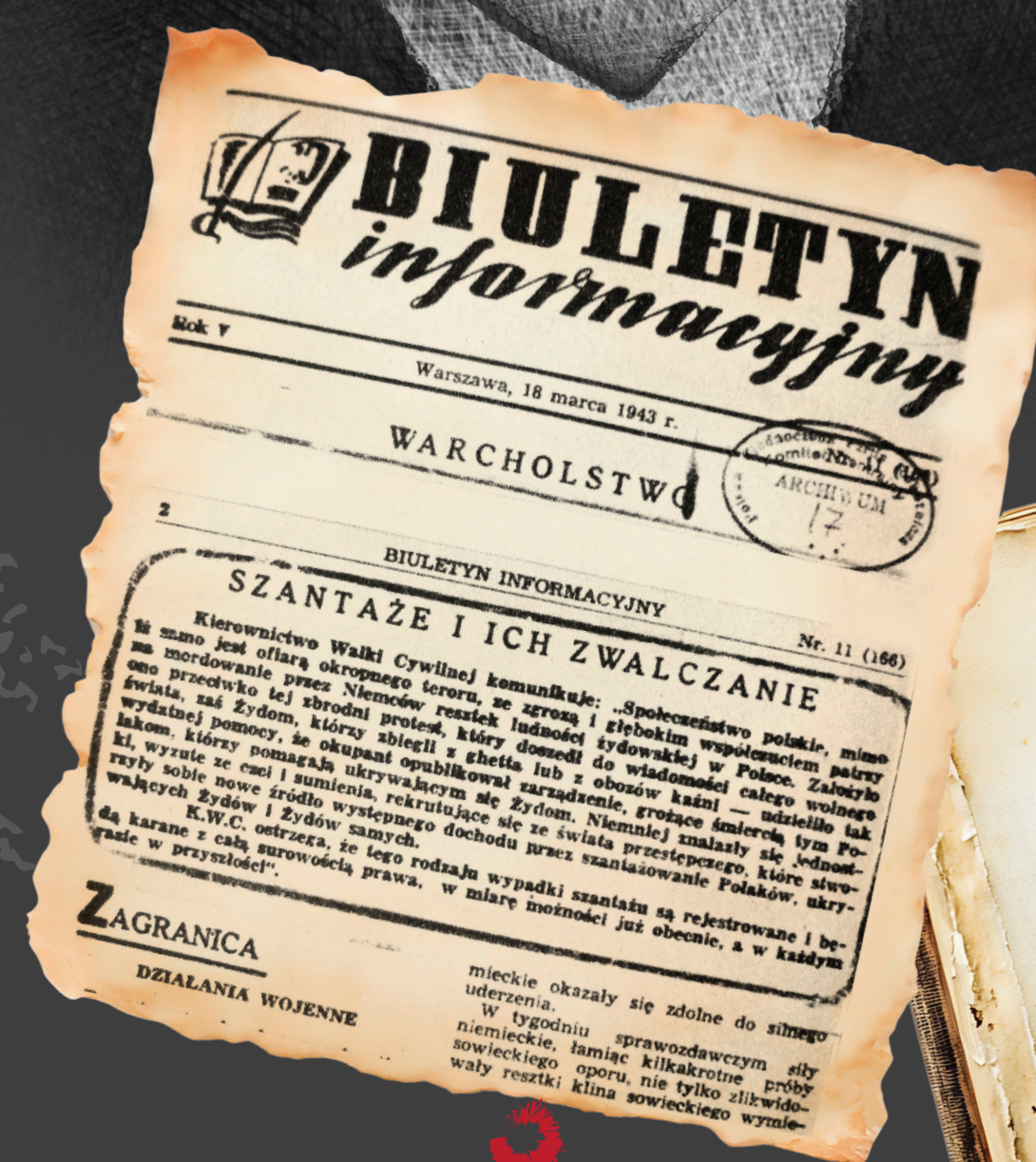
INSTYTUT PAMIĘCI
NARODOWEJ
Delegatura w Olsztynie

Wychowawca młodzieży, pedagog i harcmistrz ZHP – w czasie wojny zaś żołnierz podziemia oraz czołowy publicysta i redaktor prasy konspiracyjnej.

Walkę o wolność Rzeczypospolitej łączył z działalnością społeczną, m.in. czynnie pomagając represjonowanej przez Niemców ludności żydowskiej.

Urodzony 28 stycznia 1903 r. w Warszawie, Aleksander Kamiński swoje młodzieńcze lata spędził na wschodnich terenach przedrozbiorowej Rzeczypospolitej.

Po przenosinach rodziny Kamińskich do Kijowa, ukończył on tamtejszą szkołę powszechną. Od 1916 roku przebywał w ukraińskim Humaniu, gdzie – po przedwczesnej śmierci ojca – podjął pracę zarobkową w charakterze gońca. Wówczas też po raz pierwszy silnie związał się ze skautyngiem, od 1921 r. kontynuując naukę i działalność harcerską w odrodzonej, niepodległej Polsce.

Studia, praca, a nade wszystko – harcerstwo!

Okres międzywojenny okazał się intensywnym czasem w życiu Aleksandra Kamińskiego. Uzyskując w 1928 r. dyplom Uniwersytetu Warszawskiego, w pełni zaangażował się on w wychowanie młodzieży. Jako kierownik bursy i nauczyciel historii aktywnie działał w Związku Harcerstwa Polskiego, osiągając stopień harcmistrza. Jednocześnie stał się prekursorem ruchu duchowego.

Podobnie jak w przypadku tysięcy innych Polaków, wybuch II wojny światowej postawił przed Aleksandrem Kamińskim nowe zadania.

Szybko włączył się on w działalność konspiracyjną. Od listopada 1939 r. redagował „Biuletyn Informacyjny” – najważniejszy organ prasowy polskiego podziemia. Związany z Biurem Informacji i Propagandy ZWZ-AK, równolegle budował struktury konspiracji młodzieżowej, m.in. w postaci Organizacji Małego Sabotażu „Wawer”. Autor wydanej latem 1943 r. powieści *Kamień na szaniec* – jednej z najpopularniejszych publikacji okupowanej Warszawy.

Holocaust – informować, przeciwdziałać, pomagać

Od samego początku wojny Aleksander Kamiński nie pozostawał bierny wobec tragicznego losu ludności żydowskiej. Wykorzystując dostępne formy i narzędzia walki – również za pomocą „Biuletynu” – otwarcie wyrażał swój sprzeciw wobec bestialskich działań niemieckiego okupanta. Utrzymywał kontakty z podziemnymi organizacjami żydowskimi oraz ludnością gett. Czynnie wspierał uciekinierów, dostarczając fałszywe dokumenty, a także zapewniając im tymczasowe mieszkania – m.in. Lubie Gewisser, której udało się wydostać z getta warszawskiego.

„Mam szczerą wolę całym życiem pełnić służbę Bogu i Polsce, nieść chętną pomoc bliźnim i być posłusznym Prawu Harcerskiemu”

- Przyrzeczenie harcerskie

Za działalność i poświęcenie na rzecz ratowania Żydów, w 1991 r. Instytut Yad Vashem uhonorował pośmiertnie Aleksandra Kamińskiego tytułem Sprawiedliwego wśród Narodów Świata.

Po zakończeniu wojny Aleksander Kamiński pozostał w kraju. Do końca swoich dni był wierny harcerskim ideom i przyrzeczeniom. Zmarł w 1978 r.